

2. CATALUNYA

2.1. ACTIVITAT LEGISLATIVA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

A cura de Joan Vintró

Llei 6/1999, de 12 de juliol, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua (DOGC núm. 2936, de 22 de juliol de 1999; correcció d'errades en el DOGC núm. 3003, de 27 d'octubre de 1999).

Aquesta Llei continua la reforma del marc normatiu en matèria d'aigües, iniciada en la Llei d'acompanyament al pressupost per a 1999, que va crear l'Agència Catalana de l'Aigua. Amb la llei actual, es du a terme una reordenació dels principis i les competències que informen l'actuació de l'Administració hidràulica, reformant el règim de la planificació hidrològica i modificant la tributació sobre l'aigua, per tal de disposar de l'instrument adequat a nous objectius de la política hidràulica. A més, possibilita una resposta diferent a diversos problemes que hi havia plantejats.

En la seva part introductòria, la Llei determina quins són els principis bàsics als quals s'ha de sotmetre l'actuació de la Generalitat en aquesta matèria, els quals parteixen de la consideració de l'aigua com un recurs natural escàs i indispensable per al desenvolupament harmònic i sostenible de les activitats econòmiques, que ha d'ésser optimitzat i que requereix una gestió eficient mitjançant la introducció de tècniques d'estalvi d'aigua i de foment de la reutilització planificada del recurs.

Determina de forma detallada quines són les competències de la Generalitat en aquest àmbit. Considerant que cal

prendre les decisions al nivell més pròxim a les situacions concretes d'ús i degradació del recurs, en el títol I, regulador de les competències locals, la Llei possibilita la creació d'entitats locals de l'aigua (ELA), a les quals atribueix competències i recursos econòmics de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i també dels ens locals, quan sigui procedent, en matèria d'abastament d'aigua i de sanejament d'aigües residuals per a la gestió més eficient dels recursos hídrics; alhora que fomenta la constitució d'entitats locals de l'aigua per a la gestió integrada en l'àmbit de conca o de porció de conca fluvial.

Cal destacar la qualificació que es fa de les ELA com a entitats territorials i funcionals alhora, qualificació que sembla contradictòria d'acord amb la concepció tradicional en dret administratiu d'aquests dos caràcters. En aquest punt, la Llei incorpora un compromís entre les posicions que postulen la màxima intervenció local i les partidàries de la concentració de competències en l'Administració de la Generalitat. El resultat sembla conduir a una administració compartida o mancomunada entre els dos nivells, tot i que en el marc d'un model bastant obert.

Tot considerant que cal incrementar el control sobre les fonts d'abastament a poblacions, el títol II reconeix a la Generalitat, com a titular de les competències d'ordenació del cicle de l'aigua, els instruments d'intervenció necessària per garantir l'abastament i la redistribució del recurs i estableix també les mesures de protecció de les xarxes bàsiques d'abastament.

La Llei estableix, en el títol III, el «sistema de sanejament» com a unitat bàsica per a la prestació del servei integral de tractament i evacuació de les aigües residuals i en trasllada la gestió a les ELA que han assumit competències de sanejament, i preveu, alhora, un règim sancionador específic. Les formes de gestió que poden utilitzar les ELA són molt diverses, ja que són totes les autoritzades per la legislació local i, a grans trets, es podrien classificar en directes, en què l'Administració assumeix per ella mateixa la gestió i explotació del servei (assumint, per tant, els riscos corresponents), i en indirectes, en què l'Administració traspasa l'explotació a un particular interposat. Les ELA desenvolupen també la tasca d'intervenció administrativa mitjançant l'atorgament d'autoritzacions d'abocament, la inspecció i la potestat sancionadora (la sanció màxima pot arribar als 25.000.000 de pessetes). L'ACA ha d'atribuir a les ELA els recursos econòmics suficients per a la prestació eficient de serveis.

Per la seva banda, l'Agència Catalana de l'Aigua manté l'alta inspecció i la intervenció administrativa de l'abocament del sistema al medi receptor.

S'estableix un nou règim de planificació hidrològica en el títol IV. A aquest efecte, es determinen uns àmbits de planificació. El districte de conca fluvial és la unitat bàsica de gestió. La planificació

s'integra per un conjunt de plans i programes de base territorial i sectorial, que tenen per objectiu assolir la disponibilitat i la qualitat del recurs i la preservació dels ecosistemes fluvials.

El principal d'aquests instruments és el Pla de gestió del districte de Conca Fluvial de Catalunya, que estableix els requeriments qualitatius, quantitatius i econòmics de la utilització del recurs, els instruments necessaris per protegir els sistemes hídrics i els criteris per qualificar un projecte o una obra hidràulica d'interès prioritari per a la Generalitat. Dins del Pla s'inclou un programa de mesures que fixa les actuacions adreçades a:

- a) L'obtenció d'un inventari dels recursos hídrics en qualitat i quantitat.
- b) L'abastament de les poblacions.
- c) La determinació, la recuperació i la protecció dels cabals ecològics.
- d) La recuperació, la protecció i la millora de la qualitat de les aigües.
- e) La recuperació, la protecció, la conservació i la millora dels ecosistemes vinculats al medi hídric.
- f) L'establiment d'un registre de zones protegides.
- g) El control de captacions i abocaments.
- h) L'estalvi, l'optimització i la millora de l'eficiència de l'ús de l'aigua.
- i) La prevenció i la defensa contra les inundacions.
- j) El sanejament i la depuració de les aigües residuals, incloent-hi la descàrrega de sistemes unitaris.
- k) La reutilització de l'aigua procedent d'estacions depuradores d'aigües residuals.
- l) La gestió dels fangs procedents de sistemes públics de potabilització i de sanejament d'aigües residuals.
- m) La previsió dels col·lectors bàsics d'aigües pluvials.

n) L'anàlisi econòmica del cicle de l'aigua, en general i per sectors, desglossant-lo, almenys, en domèstic, industrial i agrícola.

o) La concreció de l'àmbit territorial de les ELA qualificades.

p) El foment de la difusió, la formació i la sensibilització en matèria d'ordenació i gestió de l'aigua.

q) En general, la gestió de les masses d'aigua.

El nou règim de programació atén els objectius de la planificació i s'hi determina la participació de la Generalitat i, si escau, de les entitats beneficiàries en el finançament de cada actuació.

La Llei, a més, crea en el títol V, com a ingrés específic del règim economicofinançer de l'Agència Catalana de l'Aigua, el cànon de l'aigua, un impost de naturalesa ecològica sobre l'ús de l'aigua o la càrrega contaminant abocada.

La nova ordenació del tribut pretén donar satisfacció als moviments socials en favor d'una rebaixa del preu de subministrament domèstic d'aigua, i estableix el marc legal definitiu per als acords assolits entre els representants d'aquests moviments i els de les administracions implicades.

El cànon de l'aigua —l'impost que substitueix el cànon d'infraestructura hidràulica, l'increment de tarifa de sanejament i el cànon de sanejament de la

Generalitat— resta afectat a l'activitat de l'Agència Catalana de l'Aigua i és exigible a tots els usuaris, llevat de les entitats públiques, pel que fa als usos que en fan per a neteges de carrers o regs de parcs i jardins, pel que fa als usos en cas d'incendi o de catàstrofe i pel que fa al reg agrícola quan no hi ha contaminació. Aquesta darrera excepció s'estableix a reserva del que pugui determinar la Unió Europea en relació amb la futura política agrària comuna i amb les directrius sobre política hidrològica.

Informen el nou impost els principis tradicionals de l'ordenament juridico-tributari. Així, i pel que fa als usuaris domèstics, es protegeix un nivell bàsic de consum atenent el nombre d'usuaris d'aigua de l'habitatge. També s'adopten mesures transitòries que permeten una adaptació en el temps al nou impost.

Finalment, l'Ens d'Abastament d'Aigua, creat per la Llei 4/1990, d'ordenació de l'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona, s'adscriu al mateix departament que l'Agència Catalana de l'Aigua, la qual n'assumeix les funcions de planificació, d'assignació de recursos hídrics a la xarxa Ter-Llobregat i de relació amb els ens locals per incorporar-los a la xarxa.

Xavier Muro i Bas

Llei 9/1999, de 30 de juliol, de suport a les seleccions catalanes (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost).

Aquesta és la primera llei catalana, i fins a la data, l'única que ha estat aprovada pel Parlament de Catalunya a partir d'una iniciativa legislativa popular.

Sens perjudici que el Consell Execu-

tiu hagués, en un principi, inclòs una normativa similar entre les disposicions del projecte que ha donat lloc a la Llei 8/1999, de 30 de juliol, de la jurisdicció esportiva i de modificació de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, la pro-

posta que finalment va veure la llum fou impulsada a través d'aquesta iniciativa legislativa popular que va obtenir l'adhesió de més de mig milió de signatures, a banda de rebre el suport explícit de les 4 diputacions, 36 consells comarcals i de 650 ajuntaments.

La Llei s'articula mitjançant la modificació de diversos articles de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, i es fonamenta en la competència exclusiva de Catalunya en el camp de l'esport i el lleure, tal com estableix l'article 9.29 de l'Estatut d'autonomia i d'acord amb el mandat que la Constitució espanyola fa als poders públics perquè fomentin l'educació física i l'esport i facilitin la utilització adequada del lleure.

Contingut material de la Llei

Al preàmbul de la Llei es recorda que el desig de l'esport català de gaudir de representació internacional estableix un objectiu molt arrelat en el temps, que va tenir diverses manifestacions significatives principalment durant el primer quart de segle.

Els articles de la Llei 8/1988 objecte de modificació són el 3, el 19, el 25, el 26 i el 46.

Pel que fa a l'article 3, on es relacionen els principis rectors que la política esportiva de la Generalitat ha de tenir presents per tal de garantir l'accés en igualtat de condicions i oportunitats al coneixement i a la pràctica de l'esport, s'afegeix el de la participació de les seleccions catalanes en els àmbits supraautònoms.

Quant a la modificació de l'article 19 de la Llei 8/1988, cal assenyalar que és la que té una major transcendència jurídica per al reconeixement i normal funcionament de les seleccions esportives catalanes. Així com fins a l'aprovació

d'aquesta Llei el règim jurídic vigent es limitava a establir l'obligatorietat de les federacions esportives catalanes de formar part de les federacions espanyoles per participar en competicions estatals, el nou apartat 1 d'aquest article estableix l'opció que tenen les federacions esportives catalanes de sol·licitar la seva integració com a membres de les corresponents federacions d'àmbits supraautònoms als efectes de participar, desenvolupar i organitzar activitats esportives en aquests àmbits en els termes que estableixin les normes estatutàries respectives i llur aplicació. Aquesta disposició es complementa amb l'apartat 2, en virtut del qual s'atorga a les federacions esportives catalanes de cada modalitat esportiva la representació l'esport federat català corresponent en els àmbits supraautònoms, i és funció pròpia d'aquestes federacions la creació, el foment i l'impuls de les seleccions catalanes de les modalitats o disciplines esportives respectives. És a dir, en virtut d'aquestes disposicions s'amplien les possibilitats d'actuació de les federacions esportives catalanes que, com a representants de l'esport federat català, podran sol·licitar la integració en les federacions esportives internacionals, sense haver de formar part forçosament de les federacions estatals.

La modificació de l'article 25 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, té per objecte regular aquells aspectes implícits en la formació de les seleccions catalanes. A l'apartat 3 s'estableix que és competència de les federacions esportives catalanes l'elecció dels esportistes catalans que han d'integrar les seleccions catalanes. En aquest sentit, aquest apartat determina que tenen la consideració d'esportistes catalans, a aquests efectes, els nascuts a Catalunya i els qui hagin adquirit el veïnatge civil

en aquest territori. Durant els treballs de la ponència es va discutir sobre la conveniència o no d'ajustar aquesta definició a allò que estableix l'article 6 de l'Estatut d'autonomia quan diu que gaudeixen de la condició política de catalans els ciutadans espanyols que, d'acord amb les lleis generals de l'Estat, tinguin veïnatge administratiu a qualsevol dels municipis de Catalunya. Finalment, com s'ha vist, es va imposar la tesi més restrictiva, que de fet pretén la preservació d'una major identitat cultural dels integrants de les seleccions catalanes, en exigir-los el veïnatge civil que, com sabem, a diferència del veïnatge administratiu, que s'obté automàticament per l'empadronament a qualsevol municipi català, s'adquireix per residència continuada a Catalunya durant dos anys, amb declaració expressa, o durant 10 anys sense declaració en contra durant aquest termini.

Una altra de les novetats que s'introdueixen mitjançant la modificació d'aquest article 25 és la possibilitat que tenen les seleccions catalanes d'utilitzar l'himne i la bandera de Catalunya en les competicions oficials en què participin. D'altra banda, a l'apartat 5 s'estableix l'obligació de les federacions catalanes de fomentar, per raons històriques, culturals, esportives i de veïnatge, en la mesura que ho permetin les reglamentacions competitives respectives, la cooperació i la coordinació amb les entitats esportives de països de llengua catalana, i promoure seleccions conjuntes.

Mitjançant la modificació de l'article 26 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport, s'estableix una regulació molt més detallada de les activitats i les funcions que corresponen a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya com

a entitat representativa del conjunt de les federacions legalment constituïdes i inscrites a Catalunya. Entre les activitats i funcions que s'atribueixen a la UFEC, podem destacar, pel que fa a les seleccions esportives, el foment exterior i la promoció de l'activitat de les seleccions esportives o dels clubs esportius federats i dels seus esportistes, la promoció de la institucionalització de competicions i activitats interautonòmiques o internacionals que permetin la projecció exterior de Catalunya i el fet d'haver de vetllar per la institucionalització de competicions i activitats interautonòmiques o internacionals que permetin la projecció de Catalunya com a país esportiu.

Finalment, la Llei modifica l'apartat 1 de l'article 46 de la Llei 8/1988, que passa a ser regulat mitjançant dos apartats. En el primer apartat la modificació produïda es concreta en dos punts. D'una banda, si en el règim introduït per la Llei 8/1988 es preveia que l'administració esportiva de la Generalitat tenia per objectiu, en el camp de l'esport d'élite i d'alt nivell, impulsar, planificar i controlar la formació integral i el millorament esportiu continuat dels esportistes seleccionats, la Llei que ens ocupa concreta aquestes facultats en les «d'impulsar, planificar, fer el seguiment i si s'escau gestionar [...]». D'altra banda, mentre a la Llei 8/1988 es preveia que l'administració esportiva de la Generalitat realitzaria aquesta tasca, d'entre d'altres, mitjançant l'establiment de règims de col·laboració amb organismes esportius de l'Estat, la Llei aprovada amplia aquesta possibilitat a d'altres àmbits, ja que preveu «l'establiment del règim de col·laboració amb els corresponents organismes esportius, qualsevol que en sigui l'àmbit territorial».

En el segon apartat, s'introdueix un nou mandat a l'administració esportiva de la Generalitat, com és el de donar suport a la participació dels esportistes catalans amb discapacitats físiques, psíquiques i sensorials en competicions d'alt nivell.

Constitucionalitat de la Llei

És evident que en l'elaboració i tramitació d'aquesta Llei s'ha hagut de tenir molt present que el seu redactat no vulnerés el règim de repartiment de competències establert a la Constitució, sobretot pel que fa a la possible implicació de l'article 149.1.3, que reserva a l'Estat la competència exclusiva en matèria de relacions internacionals. S'ha jugat amb un cert, per bé que ara com ara estèril, avantatge, ja que es disposava de l'experiència de la Llei del Parlament basc 14/1998, d'11 de juny, de l'esport del País Basc, impugnada pel Govern de l'Estat davant del Tribunal Constitucional, i es coneixia, per tant, l'argumentació jurídica concreta que s'havia fet valer per tractar d'entrebancar aquella Llei. Sobre la base de tot això, en el text aprovat podem observar una sèrie d'elements que, amb més o menys fonament, formen part d'una estratègia jurídica destinada a garantir la constitucionalitat de la Llei.

Entre aquest elements, destaca el fet que al llarg de la Llei es parli d'àmbits supraautonòmics, quan ja a la Llei 8/1988, de l'esport, es parlava d'àmbits estatal i internacional i la mateixa proposició de llei també ho feia així. De fet, aquesta substitució ve a ser una mena de maquilatge terminològic de caràcter merament formal i sense que suposi cap modificació des del punt de vista material respecte a l'objecte real de la Llei, ja que, dins del que s'identifica com a àmbits

supraautonòmics, es poden incloure l'interautonòmic, l'estatal i l'internacional. De tota manera, la substitució per la Llei de la paraula *internacional* per la més genèrica de supraautonòmic no és absoluta, ja que al preàmbul es parla obertament del «desig de l'esport català de gaudir de representació internacional» i al mateix article 4 de la Llei es parla de la «institucionalització de competicions i activitats interautonòmiques o internacionals».

Una altra de les estratègies ha estat la d'obviar tota disposició que pogués atribuir a les federacions esportives la representació de Catalunya, a diferència del que fa la Llei estatal de l'esport, de 15 d'octubre de 1990, quan a l'article 33.2 estableix que: «Les federacions esportives espanyoles detindran la representació d'Espanya en les activitats i les competicions esportives de caràcter internacional [...]».

En canvi, a la Llei aprovada pel Parlament es diu que «les federacions esportives catalanes de cada modalitat esportiva són les representants del respectiu esport federat català en els àmbits supraautonòmics». Això pretén circumscriure la representació internacional de l'esport català a l'àmbit privat per tal com la Llei catalana de l'esport defineix les federacions esportives catalanes com a entitats privades d'interès públic i social i, a diferència del que fa la Llei estatal de l'esport respecte a les federacions esportives espanyoles, enlloc no s'ha establert que les federacions esportives catalanes exerceixin per delegació funcions públiques de caràcter administratiu.

La tercera estratègia fou, la de no atribuir a les federacions esportives catalanes la representació de l'esport federat català de manera exclusiva, com feia la Llei basca 14/1998, d'11 de juny, de

l'esport del País Basc. Entenc que aquesta redacció no tanca, per tant, la porta al fet que l'esport federat català pugui ser representat en l'àmbit internacional, en determinades modalitats esportives, per les federacions esportives espanyoles. Funciona com una mena de prevenció davant la possibilitat que alguna federació internacional no acceptés la integració de les federacions esportives catalanes, de manera que en tot moment es garanteixi la presència internacional de l'esport català, ja sigui mitjançant les pròpies federacions, ja sigui mitjançant les federacions espanyoles.

Totes aquestes estratègies jurídiques, que sens dubte s'han traduït en un text més obert i més flexible que no pas el basc, no han evitat la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern de l'Estat

Ja durant la tramitació de la Llei n'havia estat qüestionada la constitucionalitat. La Mesa del Parlament, a instància de més d'una desena part dels membres de la Cambra, integrants del Grup Parlamentari Popular, d'acord amb els articles 8, primer, i 9.1 de la Llei 1/1981, de 2 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat, va acordar sol·licitar un dictamen, en relació amb el Dictamen de la Comissió de Cultura sobre la proposició de llei tramitada. En concret es qüestionava la constitucionalitat dels articles 2, 3.4, 3.5, 4 i 5. El Consell Consultiu, mitjançant el Dictamen 214/1999, de 20 de juliol, va concloure que els articles qüestionats, a banda de determinades qüestions de coherència i seguretat jurídica, eren plenament constitucionals a excepció de l'article 3 de la proposició de llei, en l'apartat en què s'establí l'obligatorietat dels esportistes catalans d'assistir a les convocatòries de

les seleccions catalanes, ja que el Consell entén que en l'Estat social i democràtic de dret que consagra la nostra Constitució l'esport és un dret del ciutadà que els poders públics tenen el deure de fomentar, però en cap cas no és un deure ciutadà.

Com hem dit, amb posterioritat a l'aprovació i publicació de la Llei fou interposat pel Govern de l'Estat un recurs d'inconstitucionalitat que es concreta en el paràgraf primer de l'article 19.2 de la Llei 8/1988, en la redacció que li dóna aquesta Llei 9/1999 quan estableix: «Les federacions esportives catalanes de cada modalitat esportiva són les representants del respectiu esport federat català en els respectius àmbits supra-autonòmics.»

A pesar de tot el que hem dit, l'advocat de l'Estat entén que aquest article atribueix a les federacions catalanes en exclusiva la representació de cada modalitat esportiva en l'àmbit estatal i internacional i resulta inconstitucional per vulnerar les competències estatals en matèria de cultura i relacions internacionals.

Caldrà esperar el veredict de del Tribunal Constitucional. En qualsevol cas, entenem que la jurisprudència constitucional respecte a l'abast de la competència exclusiva estatal en relacions internacionals, tal com s'ha configurat durant els darrers anys a través de les STC 1/1986, 153/1989, 17/1991 i 165/1994, limita l'actuació estatal al *ius contrahendi*, dret a celebrar tractats internacionals, *ius legationis*, dret a la representació exterior de l'Estat, així com a la creació d'obligacions internacionals i a la responsabilitat internacional de l'Estat, matèries totes elles regulades pel dret internacional públic. Pel que fa al paper que constitucionalment pot tenir l'Estat en l'àmbit de la cultura, cal que

recordem que les STC 49/1984 i 106/1996 el qualifiquen com a secundari i complementari del paper principal d'ordenació de la pròpia cultura que ha de tenir la comunitat autònoma i, en

cap cas, la intervenció estatal no podrà anul·lar les competències autonòmiques específiques, pretenent exclusivitat o uniformitat.

Vicenç M. Santaló

Llei 10/1999, de 30 de juliol, sobre tinença de gossos considerats potencialment perillosos (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost; correcció d'errades en el DOGC núm. 3060, de 20 de gener de 2000).

Aquesta Llei ha estat aprovada en un moment en què havien transcendit a l'opinió pública diversos casos de gossos que havien protagonitzat incidents importants d'agressions a persones i a d'altres animals, així com casos de baralles il·legals de gossos. Amb l'aprovació de la Llei es regula la tinença de gossos que, per les seves característiques, poden ser considerats potencialment perillosos, i es dota l'Administració d'uns instruments de resposta efectiva davant els casos d'infracció dels seus mandats.

Segons la Llei, tenen la consideració de gossos potencialment perillosos els que pertanyen a una de les races següents, o a llurs encreuaments: bullmastiff; dòberman, dog argentí, dog de Bordeus, fila brasiler, mastí napolità, pit bull, de presa canari, rottweiler, terrier staffordshire americà i tosa japonès.

També tenen aquesta consideració, encara que no pertanyin a cap de les races esmentades, els gossos que hagin tingut episodis d'agressions a persones o a d'altres gossos, i els gossos que han estat ensinistrats per a l'atac i la defensa.

Periòdicament el Govern ha de revisar, mitjançant decret, la incorporació o l'exclusió d'alguna d'aquestes races en funció de l'agressivitat manifestada.

La Llei fixa les mesures de seguretat que han de tenir les instal·lacions en què hi hagi gossos potencialment perillosos,

i estableix l'obligació de portar-los lligats i amb morrió en els espais públics, i prohibeix que siguin conduïts per menors de setze anys.

En el registre municipal d'animals de companyia s'ha d'incloure un apartat específic per als gossos potencialment perillosos, en el qual s'ha d'especificar la raça i les altres circumstàncies de perillositat que hi puguin concórrer. Com a condició per a la inclusió en el registre corresponent, els propietaris dels gossos potencialment perillosos han de contractar una assegurança de responsabilitat civil que cobreixi la indemnització pels danys que aquests animals puguin provocar a les persones i als altres animals, i es prohibeix que puguin adquirir gossos d'aquesta naturalesa les persones menors d'edat, i també les que hagin estat privades judicialment o governativament de la tinença d'aquests animals.

La cria de gossos potencialment perillosos només es pot dur a terme en centres autoritzats i inscrits en el Registre oficial de Nuclis Zoològics de Catalunya, i els animals que es vulguin utilitzar per a la reproducció han de superar uns tests de comportament que garanteixin l'absència de conductes agressives anòmales.

L'ensinistrament d'atac i de defensa només es pot autoritzar en les activitats

de vigilància i guarda d'empreses de seguretat i dels diferents cossos de seguretat, i sempre per professionals que tinguin la formació i els coneixements necessaris avalats per la titulació reconeguda oficialment. En els casos de gossos que presentin comportaments agressius patològics no solucionats amb les tècniques d'ensinistrament i terapèutiques existents, es pot considerar, sota criteri facultatiu, l'adopció de mesures com la castració o el sacrifici de l'animal.

El compliment de les obligacions establertes a la Llei es reforça amb un règim sancionador que preveu la imposició de multes que van des de les 10.000 PTA per a les infraccions lleus, fins als 5.000.000 PTA per a les molt greus, que s'han de graduar tenint en compte la transcendència social i el perjudici causat per la infracció comesa, l'ànim de lu-

cre il·lícit i la quantitat del benefici obtingut per la comissió de la infracció, i la reincidència en la comissió d'infraccions.

La imposició de qualsevol de les sancions establertes en la Llei no exclou la responsabilitat civil de la persona sancionada, ni la indemnització que se li pugui exigir per danys i perjudicis, d'acord amb el que estableix l'article 1905 del Codi civil. Si en el decurs d'un procediment sancionador s'aprecia que els fets objecte de l'expedient poden ser constitutius de delictes o falta, l'Administració ha de traslladar les actuacions a l'autoritat judicial competent i deixar en suspens el procediment sancionador fins a la seva resolució judicial.

Imma Folchi

Lleis promulgades a Catalunya durant l'any 1999

Llei 1/1999, de 30 de març, de modificació de la disposició final quarta de la *Llei 3/1998*, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (DOGC núm. 2861, de 6 d'abril de 1999).

Llei 2/1999, de 30 de març, de creació del Col·legi de Detectius Privats de Catalunya (DOGC núm. 2865, de 12 d'abril de 1999).

Llei 3/1999, de 26 d'abril, de modificació de la *Llei 16/1998*, de 28 de desembre, dels consells socials de les universitats públiques de Catalunya (DOGC núm. 2877, de 28 d'abril de 1999).

Llei 4/1999, de 12 de juliol, de modificació de l'article 8 de la *Llei 1/1981*,

de 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat (DOGC núm. 2931, de 15 de juliol de 1999).

Llei 5/1999, de 12 de juliol, de modificació de la *Llei 5/1994*, de 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (DOGC núm. 2936, de 22 de juliol de 1999).

Llei 6/1999, de 12 de juliol, d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua (DOGC núm. 2936, de 22 de juliol de 1999; correcció d'errades, DOGC núm. 3003, de 27 d'octubre de 1999).

Llei 7/1999, de 30 de juliol, del Centre de la Propietat Forestal (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost de 1999).

Llei 8/1999, de 30 de juliol, de la jurisdicció esportiva i de modificació de les lleis 8/1988, de l'esport, i 11/1984, de creació de l'organisme autònom Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost de 1999).

Llei 9/1999, de 30 de juliol, de suport a les seleccions catalanes (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost de 1999).

Llei 10/1999, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos (DOGC núm. 2948, de 9 d'agost de 1999; correcció d'errades, DOGC núm. 3060, de 20 de gener de 2000).

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura de M. Eugènia Cuenca i Vicenç Aguado

Decret 332/1998, de 24 de desembre, pel qual es limita l'accés dels infants i dels adolescents menors de 14 anys a les curses de braus i a determinades modalitats de combats i de lluites (DOGC núm. 2798, de 4 de gener de 1999).

Acollint-se al marc legal vigent, aquest Decret té com a objectiu prohibir l'accés dels infants i dels adolescents menors de 14 anys a les curses de braus i als combats de boxa. Així mateix, s'amplia la prohibició a determinades modalitats de combats i lluites entre persones. També es regulen, entre d'altres, les obligacions dels responsables dels establiments on es desenvolupen les esmentades activitats.

Decret 328/1998, de 24 de desembre, pel qual es regula la identificació i el Registre general d'animals de companyia (DOGC núm. 2798, de 4 de gener de 1999).

Amb el sistema d'identificació que estableixen la Llei 3/1994 i aquest Decret, s'incorporen les dades de la persona responsable de l'animal en el sistema d'identificació, per tal d'aplicar les sancions corresponents en els casos d'abandonament. El Registre general d'animals de companyia centralitza les dades de tots els animals de companyia de Catalunya per tenir un coneixement del nombre d'animals de companyia que hi ha a Catalunya i de la seva localització, i

facilita l'aplicació d'un programa de lluita sanitari en cas que es detecti alguna malaltia important. Així mateix, permet el control sanitari individual de cadascun dels animals, gràcies a la identificació individual que estableix aquest sistema d'identificació.

Decret 333/1998, de 24 de desembre, sobre comercialització i venda de pa (DOGC núm. 2798, de 4 de gener de 1999).

La present disposició regula el comerç al detall de pa i derivats, d'acord amb la definició de la corresponent normativa tecnicosanitària, incloent els establiments on es duguin a terme processos finals d'elaboració i/o cocció d'aquest producte. Es disposa que l'incompliment de determinats preceptes d'aquest Decret constituïran infraccions tipificades a la lleis 1/1990 i 15/1983. També, s'atribueixen facultats als ajuntaments per tal que puguin corregir, si escau, disfuncions en matèria d'ordre públic derivades de la distribució de begudes alcohòliques en establiments amb horari comercial lliure, com també en matèria sancionadora.

Decret 336/1998, de 15 de desembre, pel qual es regulen les meses locals d'ocupació (DOGC núm. 2807, 18 de gener de 1999).

Es creen les meses locals d'ocupació dependents del Departament de Treball

amb la finalitat de: *a)* Facilitar informació al Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya; *b)* Col·laborar en la valoració i l'elaboració d'informes sobre els programes de polítiques actives que es desenvolupen en el seu àmbit, d'acord amb les funcions que es determinen a l'article 3 d'aquest Decret; *c)* Donar suport a les funcions de les comissions territorials de l'àrea d'ocupació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, en els seus respectius àmbits territorials.

Decret 325/1998, 24 de desembre, pel qual s'aprova el Pla de comptabilitat al qual han d'adaptar-se les federacions esportives catalanes (DOGC núm. 2816, de 29 de gener).

El Pla de comptabilitat adaptat a les federacions esportives catalanes té la mateixa estructura del Pla general comptable aprovat pel Reial decret 1643/1990, de 20 de desembre, i del ja adaptat per a les federacions esportives espanyoles; aquest últim és el que ha servit de guia a la comissió redactora, així com alguns aspectes que es recolliran en el futur Pla per a entitats sense afany de lucre. El Pla conté cinc parts: *a)* principis comptables; *b)* quadre de comptes; *c)* definicions comptables; *d)* comptes anuals; *e)* normes de valoració.

Decret 7/1999, de 26 de gener, de modificació del Decret 111/1996, de 2 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament de provisió de llocs de treball del cos de mossos d'esquadra (DOGC núm. 2817, d'1 de febrer).

Es modifiquen alguns aspectes de la regulació del concurs oposició amb l'objectiu de garantir, entre d'altres, la selecció dels candidats més idonis.

Decret 6/1999, de 26 de gener, pel qual s'estableixen les condicions de manteni-

ment dels animals de companyia (DOGC núm. 2817, d'1 de febrer).

Sens perjudici de la responsabilitat subsidiària del propietari, es despleguen les obligacions bàsiques dels posseïdors d'un animal de companyia, en particular les condicions relatives a allotjament, alimentació, mitjans de subjecció, manteniment en vehicles i mesures de seguretat. També es regulen les funcions d'inspecció, de vigilància i de control del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, així com a les altres administracions competents.

Decret 21/1999, de 9 de febrer, de creació del Consell Català de Formació Professional (DOGC núm. 2826, de 12 de febrer; correcció d'errada en el DOGC núm. 2865, de 12 d'abril).

Es crea el Consell Català de Formació Professional com a òrgan de consulta i assessorament, amb caràcter no vinculant, del Govern de la Generalitat, amb la participació de les organitzacions empresarials, sindicals i entitats públiques implicades, respecte de tota la formació professional, reglada i no reglada, adscrit al Departament d'Ensenyament. Aquest òrgan és complementari del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya i del Consell Escolar de Catalunya.

Decret 26/1999, de 9 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2827, de 15 de febrer).

Aquest Decret fixa les normes de funcionament del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació i les adapta a les modificacions introduïdes per la Llei 17/1998, de 28 de desembre. El Decret inclou un annex en què es detallen els estatuts del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Infor-

mació, on s'indiquen les funcions i s'especifica la composició i atribucions dels seus òrgans de Govern.

Decret 27/1999, de 9 de febrer, de la gestió dels residus sanitaris (DOGC núm. 2828, de 16 de febrer).

Aquest Decret té per objecte l'ordenació i el control de la gestió dels residus sanitaris a Catalunya. La gestió esmentada comprèn les activitats de classificació, recollida, emmagatzematge, transport, tractament i disposició del rebuig, per tal de garantir la protecció de la salut pública, la defensa del medi ambient i la preservació dels recursos naturals.

Decret 28/1999, de 9 de febrer, sobre requisits mínims d'habitabilitat en els edificis d'habitatges (DOGC núm. 2828, de 16 de febrer).

Decret 32/1999, de 9 de febrer, d'aprovació del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, any 1999 (DOGC núm. 2832, 22 de febrer).

Decret 45/1999, de 23 de febrer, de regulació dels llocs de treball de facultatius i tècnics del cos de mossos d'esquadra (DOGC núm. 2839, de 3 de març).

Aquest Decret té per objecte regular el règim aplicable als llocs de treball de facultatius i tècnics del cos de mossos d'esquadra, amb titulació dels grups A i B, d'acord amb el que preveu la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra, i la resta de normativa aplicable.

Decret 47/1999, de 23 de febrer, pel qual es regulen les condicions que han de tenir les mutualitats de previsió social voluntària de Catalunya per tal d'obtenir el certificat de dependència mutual qualificada dels seus productes asseguradors de dependència (DOGC núm. 2839, de 3 de març).

L'objecte d'aquest Decret és regular les condicions mínimes necessàries per tal que les mutualitats de previsió social voluntària de Catalunya que ho sol·licitin i compleixin aquestes condicions obtinguin pels seus productes asseguradors de dependència el certificat de dependència mutual qualificada. Aquesta certificació serà reconeguda per resolució de la Direcció General de Seguretat Social i podrà constar en la documentació contractual d'aquest producte.

Decret 66/1999, de 9 de març, sobre l'accés a la funció pública de les persones amb discapacitat i dels equips de valoració multiprofessional (DOGC núm. 2852, de 22 de març).

És objecte d'aquest Decret l'establiment de les garanties necessàries per facilitar l'accés a la funció pública de les persones amb discapacitat en igualtat de condicions amb la resta d'aspirants, i la regulació de les funcions dels equips multiprofessionals de valoració en l'àmbit de la funció pública. En particular, s'estableixen previsions relatives a: *a*) el principi de no-discriminació; *b*) el percentatge de places de reserva per a persones amb discapacitat; *c*) els equips multiprofessionals; *d*) l'acreditació de condicions; *e*) les adaptacions necessàries per a la realització de les proves; *f*) les adaptacions dels llocs de treball adjudicats; *g*) el dret preferent a escollir les vacants quan accedeixen a la condició de funcionari per la via de reserva.

Decret 81/1999, de 23 de març, pel qual es desplega el règim de pagament de la taxa que grava els jocs de sort, d'envit o d'atzar (DOGC núm. 2857, 29 de març).

El pagament de la taxa fiscal sobre els jocs de sort, envit o atzar es farà efectiu en règim d'autoliquidació, mitjançant la utilització dels models de de-

claració liquidació que s'aprovin per una ordre del conseller d'Economia i Finances.

Decret 88/1999, de 23 de març, de modificació del Decret 291/1992, de 14 de desembre, regulador del Patronat Català Pro Europa i dels estatuts de funcionament i de règim intern (DOGC núm. 2859, de 31 de març).

A les entitats que integren el Patronat, s'hi afegeix la Universitat Internacional de Catalunya.

Decret 94/1999, de 6 d'abril, d'adopció de mesures excepcionals en relació amb la utilització dels recursos hidràulics a l'empara de l'article 56 de la Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'aigües (DOGC núm. 2865, de 12 d'abril).

Aquest Decret estableix mesures d'aplicació directa per economitzar l'aigua emmagatzemada en els embassaments, com ara el règim de dotacions per derivar dels embassaments més greument afectats, i habilita els ens de l'Administració hidràulica de Catalunya per adoptar mesures excepcionals en casos concrets, intensifica les facultats d'intervenció i control dels aprofitaments hidràulics i dels abocaments i estableix les condicions perquè, a sol·licitud de les entitats locals interessades, es puguin assolir unes dotacions mínim es d'aigua per a usos domèstics, i destina a aquest efecte aigües concedides per a altres usos. D'altra banda, aquest Decret declara que no generen dret a indemnització, amb les excepcions que expressament s'hi preveuen, les mesures orientades a l'estalvi de l'aigua disponible i a l'optimització de la seva utilització, atès que tenen per objecte canalitzar l'esforç comú per fer front a la situació de sequera, i que la seva causa no és imputable al funcionament de l'Administració.

Decret 92/1999, de 6 d'abril, de modificació del Decret 34/1996, de 9 de gener, pel qual s'aprova el Catàleg de residus de Catalunya (DOGC núm. 2865, de 12 d'abril).

Com a trets més destacables del nou Catàleg de residus de Catalunya, cal posar en relleu que respecta l'estructura en grups i subgrups de l'anterior Catàleg, introdueix modificacions en la classificació dels residus, regula un procediment contradictori per a la seva catalogació i elimina l'índex de perillositat dels residus especials.

Decret 93/1999, de 6 d'abril, sobre procediments de gestió de residus (DOGC núm. 2865, de 12 d'abril).

El Decret sobre procediments de gestió de residus reglamenta el règim jurídic aplicable als productors de residus industrials i als transportistes de residus, estableix normes relatives al control de la gestió dels residus i a les obligacions dels gestors i, finalment, regula les operacions de trasllat de residus.

Decret 124/1999, de 4 de maig, sobre els serveis i el personal del Sistema de Lectura Pública de Catalunya (DOGC núm. 2885, de 10 de maig).

Aquest Decret desplega aquesta estructura del Sistema de Lectura Pública i precisa les funcions que corresponen a cada administració en la gestió dels serveis de suport i de les biblioteques públiques. A més, es regulen les funcions, la titulació, la dependència i la selecció del personal de les biblioteques del Sistema.

Decret 131/1999, de 4 de maig, pel qual s'aprova la Classificació catalana de productes per activitats (CCPA-96) (DOGC núm. 2888, de 13 de maig).

La Classificació catalana de productes per activitats (CCPA-96) és d'ús obliga-

tori per a la presentació de resultats de les activitats estadístiques incloses en el Pla estadístic de Catalunya i d'aquelles a les quals les lleis concedeixen els beneficis legals corresponents i en les relacions amb l'Administració de la Generalitat de Catalunya en els termes que estableix la legislació estadística catalana i d'acord amb el que disposa la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística.

Decret 134/1999, de 18 de maig, de regulació de la videovigilància per part de la policia de la Generalitat i de les policies locals de Catalunya (DOGC núm. 2892, de 19 de maig; correcció d'errades en el DOGC núm. 2988, pàg. 12942, de 5 d'octubre).

Acollint-se al marc normatiu existent, aquest Decret regula l'autorització i l'ús de càmeres i altres dispositius per captar i gravar imatges i sons en llocs públics, així com la seva utilització posterior pel que fa al registre, la custòdia i la destinació de les gravacions obtingudes amb aquells aparells. El Decret recull l'existència d'una única comissió de control dels dispositius de videovigilància per a la instal·lació de videocàmeres per part de qualsevol cos policial que actuï en el territori de la Comunitat Autònoma de Catalunya, per tal d'evitar duplicitats i assolir un major grau de seguretat jurídica. Així mateix, aquesta disposició estableix determinades garanties per a la salvaguarda dels drets fonamentals que es poden veure afectats per l'ús d'aquests instruments de control i molt especialment els drets a la intimitat i a la pròpia imatge, per la qual cosa s'ha regulat acuradament el dret dels ciutadans d'accés i cancel·lació de les gravacions.

Decret 136/1999, de 18 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 3/1998, de 27

de febrer, de la intervenció integral de l'administració ambiental, i s'adapten els seus annexos (DOGC núm. 2894, de 21 de maig; correcció d'errades en el DOGC núm. 3110, pàg. 3707, de 30 de març de 2000).

El títol 1 desenvolupa les disposicions generals i classifica les activitats amb incidència ambiental en set categories per ajustar el sistema i els procediments de prevenció i control a les peculiaritats i característiques pròpies de cada categoria. A més, amplia el quadre de definicions per facilitar la interpretació dels termes més significatius. El títol 2 regula la base de dades ambientals que ha d'establir l'Administració de la Generalitat amb la participació dels ens locals i, a aquest efecte, detalla el contingut de la base de dades i crea les unitats d'informació ambiental del Departament de Medi Ambient i dels ens locals. El títol 3 regula l'organització administrativa ambiental que resulta de la Llei i estableix la competència, les funcions i l'estructura de les oficines de gestió ambiental unificada de l'Administració de la Generalitat que s'adscriuen a les delegacions territorials del Departament de Medi Ambient, de la Ponència Ambiental que s'adscriu al Departament de Medi Ambient com a òrgan col·legiat, amb la participació de tots els sectors ambientals, i de la Direcció General de Qualitat Ambiental com a òrgan del Departament de Medi Ambient que ha de vetllar pel funcionament global del sistema d'intervenció integral. El títol 4 regula el sistema de prevenció, i detalla i concreta els règims d'autorització ambiental, de llicència ambiental i de comunicació, amb especial referència al contingut dels projectes tècnics i d'altra documentació que ha d'acompanyar la sol·licitud. El contingut del projecte es diferencia per les diferents categories

d'activitats per adequar-lo a les seves característiques pròpies i peculiaritats. Regula també el règim de garantia i de responsabilitat civil. El capítol 4 d'aquest títol detalla el règim aplicable per a la revisió de l'autorització i de la llicència ambiental. Es preveuen els supòsits de revisió anticipada i de revisió periòdica, i el procediment a què s'han de sotmetre les activitats afectades. El títol 5 regula el sistema de control inicial i periòdic a què s'han de sotmetre les activitats i que duen a terme les entitats ambientals de control. El sistema d'acreditació d'aquestes entitats es regula mitjançant un reglament específic, el compliment del qual es determina en la disposició addicional cinquena de la Llei. El títol 6 regula el règim sancionador i estableix els ens i òrgans competents i les potestats sancionadores que se'ls atribueix. Les disposicions addicionals regulen l'inici del règim de controls reglamentaris per a les activitats existents i el règim provisional sobre els acords voluntaris i l'aplicació de les millors tècniques disponibles mentre no siguin establerts per la Unió Europea. Les disposicions transitòries regulen el règim d'adequació al nou sistema per a les activitats existents, legalitzades i no legalitzades en el moment de l'entrada en vigor de la Llei, i el règim per atorgar exempcions temporals a determinats límits d'emissió. El Reglament també conté quatre annexos. Els tres primers, que classifiquen les activitats sotmeses al règim d'intervenció administrativa ambiental, es corresponen amb els que figuren en la Llei 3/1998 esmentada, una vegada revisats, d'acord amb la disposició addicional setena d'aquesta Llei, i s'inclouen en el Reglament per facilitar-ne l'aplicació. El quart annex assenyala les activitats per a les quals cal documentació específica pel que fa a la prevenció d'in-

cendis i detalla l'abast d'aquesta documentació.

Decret 140/1999, de 18 de maig, pel qual s'estableixen normes per a la prevenció dels riscos derivats de l'anomenat «efecte 2000» en l'àmbit dels centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i sociosanitària públics o de cobertura pública i privats de Catalunya (DOGC núm. 2895, de 25 de maig).

Tots els centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i sociosanitària públics o de cobertura pública i privats de Catalunya han d'elaborar un pla d'acció per a la prevenció integral dels riscos derivats de l'anomenat «efecte 2000», abans del dia 30 de juliol de 1999, i executar les actuacions que s'hi incloguin. El pla esmentat ha d'incloure, com a mínim, una sèrie d'actuacions, referides a la totalitat dels sistemes d'informació, l'aparellatge i els equipaments mèdics, i els sistemes generals i de telecomunicacions dels centres, serveis o establiments respectius que puguin presentar disfuncions com a conseqüència de l'anomenat «efecte 2000».

Decret 146/1999, de 18 de maig, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament de l'article 32 de la Llei 25/1998, de 31 de desembre, de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro (DOGC núm. 2898, de 28 de maig).

S'estableixen previsions relatives a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per a les transmissions d'habitatges i llurs annexos a favor de les empreses immobiliàries com són el tipus impositiu, el subjecte passiu, el concepte d'habitatge, l'autoliquidació i justificació dels requisits, la liquidació caucional i afeció registral i l'autoliquidació complementària.

Decret 163/1999, de 15 de juny, pel qual s'autoritza el bescanvi de valors negociables de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 2914, de 21 de juny).

S'autoritza el bescanvi de valors negociables a llarg termini, ja siguin representats en anotacions en compte o per títols físics de la Generalitat de Catalunya, emesos i posats en circulació per qualsevol dels sistemes d'emissió emprats fins al present, que en el moment de procedir al seu intercanvi es trobin vigents, per altres valors de nova emissió posats en circulació durant l'actual exercici pressupostari. Els mecanismes per

fer el bescanvi poden ser la subhasta, el procediment restringit entre creadors de mercat o la recompra directa en el mercat amb permuta de nous valors. Cadascun d'aquests mecanismes representa unes peculiaritats determinades i pot ser utilitzat en funció, també, del tipus de referència que es vol rescatar.

Decret 164/1999, de 15 de juny, de transferència de competències i serveis de la Generalitat de Catalunya al Consell General d'Aran en matèria de transport interior de viatgers (DOGC núm. 2916, de 23 de juny).

2.3. DICTÀMENS DEL CONSELL CONSULTIU DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'Esther Andreu i Fornós

Dictamen núm. 212, d'1 de juny de 1999, en relació amb el Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal.

Sol·licitants:

La Mesa del Parlament de Catalunya, a instància d'una desena part dels membres del Parlament, tots ells del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Ponent:

H. Sr. Agustí M. Bassols i Parés.

Recensió dels fonaments:

Fonament I

En aquest primer fonament el Dictamen fa un breu resum del Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal sotmès al seu dictamen.

Cal ressaltar que l'esmentat projecte suposa una modificació de la Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya, en el sentit de convertir l'esmentat Centre de la Propietat Forestal, que d'acord amb l'antiga redacció era un mer òrgan desconcentrat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en «una entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar per a complir les finalitats pròpies, que ajusta la seva activitat al dret públic llevat de les excepcions que fixa la llei».

Fonament II

Aquest fonament eliminarà, d'una banda, «les competències legislatives de la Generalitat de Catalunya, a l'empara de les quals s'ha elaborat el projecte de llei» (art. 9.1 i 10; art. 12.1 i art. 54 EAC) i, de l'altra, «l'exposició, resumida i concreta de les raons o arguments en què es fonamenta la sol·licitud de dictamen», i que d'acord amb el Consell són els següents:

«1r. Vulneració possible de l'article 14 CE, pel fet que només puguin formar part de l'ens creat pel Projecte de llei els titulars de finques de propietat privada de més de 10 hectàrees per la discriminació que implica en relació amb els propietaris de finques de menor extensió o de titularitat diferent a la privada, sense cap criteri raonable que ho justifiqui.

»2n. Vulneració també possible de l'article 149.1.23 CE, com a conseqüència de la creació d'una entitat de l'Administració pública que gestiona els boscos de titularitat privada, esmerçant recursos públics i prescindint d'altres limitacions de caràcter constitucional, amb la qual cosa poden ser afectades les bases legislatives de competència estatal.

»3r. Possible vulneració de l'article 149.1.13 CE, per les mateixes raons resumides en el paràgraf precedent.

»4t. Vulneració possible de l'article 54 EAC, en la mesura que es crea un ens públic per executar funcions que són de competència de la Generalitat, sense la participació de l'Administració en els òrgans de Govern, amb els mínims constitucionalment i estatutàriament exigibles.»

Fonament III

Aquest fonament analitza la possible vulneració de l'art. 14 de la CE per part dels articles 4.j i 5 del projecte. Per fer-ho, en primer lloc repassa «la doctrina elaborada pel Tribunal Constitucional respecte del principi en general i en concret de la igualtat en la llei, tenint en compte també la posició del Consell Consultiu en els diversos dictàmens en què s'ha pronunciat sobre aquesta qüestió» (dictàmens núm. 10, 35, 60, 141 i 194).

D'aquesta doctrina extreu:

Primer. La igualtat és una virtut preminent del nostre ordenament jurídic, que té una posició central i que es conserva en diversos preceptes constitucionals (STC 103/1983).

Segon. El principi d'igualtat recollit en l'art. 14 de la CE té dues manifestacions: la igualtat en la llei o en el contingut de la llei i la igualtat en l'aplicació de la llei (STC 491/1982, FJ 2; STC 2/1983, FJ 4; STC 63/1984, FJ 4; STC 144/1988, FJ I). Als efectes del dictamen tan sols interessa el primer aspecte, i en aquest sentit el dictamen es pregunta sobre quina és la posició o facultat del legislador en l'exercici de la seva activitat creadora.

Tercer. Arriba a la conclusió que la llibertat creadora del legislador està estric-

tament limitada per portar a terme una activitat discriminatòria i que «el principi d'igualtat no protegeix una activitat o característica humana concreta, sinó que constitueix un concepte relacional. Això implica que un règim jurídic no pot ser qualificat de discriminatori per si mateix, sinó únicament en relació amb un terme de comparació concret. Aquest caràcter relacional comporta que els mètodes d'interpretació clàssics siguin inadequats per poder afirmar si una norma és o no discriminatòria. Davant la insuficiència de confrontar-la amb el principi d'igualtat, cal realitzar un judici en el qual la norma impugnada ha de ser contrastada a la llum del principi d'igualtat, amb el terme de comparació respecte del qual s'al·lega la discriminació.

Una vegada establert el terme de comparació i seguint la doctrina del Tribunal Constitucional, segons la qual «*el principio constitucional de igualdad "no queda lesionado si se da un tratamiento diferente a situaciones que también lo son"*» (STC 148/1986, FJ 6), en primer lloc s'ha de realitzar un judici d'igualtat en el qual s'esbrina si la situació de fet en conflicte i el terme de comparació són idèntics. Si ho són existeix discriminació. Si s'arriba a la conclusió que són diferents, hi pot haver diferenciació. Partint d'aquest punt, haurem de fer, respecte de la norma analitzada, dos tipus de judici: el de raonabilitat i el de proporcionabilitat (STC 22/1981, FJ 3; STC 49/1982, FJ 2; STC 75/1983, FJ 32; STC 151/1986, FJ 4; STC 50/1991, FJ 4; STC 308/1994, FJ 3; STC 18/1987, FJ 6).

Vista la doctrina del Tribunal Constitucional, el Dictamen aborda el cas concret de l'art. 4.j i 5 del Projecte de llei per tal de veure si la diferenciació allí continguda supera els judicis de raona-

bilitat i proporcionalitat. Per fer-ho, el Consell considera «d'utilitat fixar-nos en la finalitat i objectius del Projecte de llei esmentat relacionant-ho amb la causa i l'origen del primigeni Centre de la Propietat Forestal, és a dir, la Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya». En fer-ho, conclou que «no sembla que es pugui qualificar de mesura irraonable el fet que el legislador, per raons de funcionament organitzatiu de l'entitat i amb la finalitat de fomentar l'ordenació i planificació dels terrenys de titularitat privada, hagi fixat un límit de superfície i la necessitat d'un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora forestals per tal que els propietaris puguin formar part del Centre de la Propietat Forestal, tenint en compte, a més, que la superfície de 10 hectàrees és considerablement inferior a la unitat mínima forestal, la qual cosa garantiria la participació de la gran majoria de titulars de terrenys forestals de propietat privada».

D'altra banda, la raonabilitat de la mesura ve reforçada per l'apartat 2 de l'article 5 del Projecte de llei, que estableix la possibilitat, per als petits propietaris forestals, d'entrar a formar part del Centre sempre que agrupin llurs finques per elaborar conjuntament un projecte d'ordenació o un pla tècnic de gestió i millora forestals, i sempre que la superfície mínima sigui de 10 hectàrees, amb la qual cosa s'obre la possibilitat als petits titulars forestals d'entrar a formar part del Centre.

Pel que fa a l'art. 4.j del projecte, el Dictamen apunta que «l'opció del legislador de fomentar específicament les actuacions dels membres del Centre no obsta que existeixi una altra mena d'ajuts per actuacions dels titulars de terrenys forestals que no en formin part». També cal posar l'article 4.j en relació

amb l'article 21 del Projecte de llei, que preveu les mesures de foment i ajuts, i on no es distingeix entre propietaris forestals que siguin membres del Centre de Propietat Forestal i altres que no, i declara que «els titulars de forests que disposin d'un pla tècnic aprovat tenen prioritat per accedir als ajuts i a les mesures de foment destinats al sector forestal gestionats pel Centre de la Propietat Forestal i establerts per qualsevol departament o organisme de la Generalitat».

Finalment, el dictamen considera que «entra dins de les opcions del legislador la d'establir una regulació específica i uns mecanismes diferents, per a l'ordenació i gestió de les forests dependent de la seva titularitat pública, comunal o privada, en consonància amb la seva diferent situació i objectius per assolir». Aquesta ja va ser l'opció presa amb la promulgació de la Llei forestal de Catalunya, i que s'ha continuat amb la redacció de l'actual Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal.

Fonament IV

Aquest fonament es dedica a l'anàlisi de «la pretesa vulneració dels articles 149.1.23 i 149.1.13 de la CE» per part del Projecte de llei.

Pel que fa a la possible vulneració del primer d'aquests articles, el Consell, després de reconèixer que està davant d'una matèria compartida entre l'Estat, que té competència per dictar les bases, i la Generalitat, que té en «exclusiva» el desenvolupament legislatiu (STC 7/1983, FJ 3), fa un breu repàs de la doctrina assentada pel Tribunal Constitucional sobre el concepte de bases (STC 1/1982, FJ 1, 23; STC 20/1988, FJ 3; STC 15/1983, FJ 3; STC 111/1986, FJ 4).

Finalment, entrant ja en la matèria objecte de Dictamen declara que:

1r. Les bases estatals han d'inferir-se de la Llei estatal de forests, de 8 de juny de 1987, la qual cosa no representa cap obstacle per al desenvolupament de la competència *ex art.* 9.10 EAC per part de la Generalitat.

2n. Que el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya, en exercici d'aquesta competència i que el Projecte de llei que ara l'ocupa és tan sols una modificació de tipus agònic.

3r. Del contrast entre la normativa local i els seus principis bàsics i el projecte dictaminat es dedueix una no infracció de les bases, «més encara quan les finalitats i funcions que el Projecte de llei atribueix al Centre queden limitades als àmbits de gestió; de promoció de la conservació, desenvolupament sostenible i millora dels boscos; de participació en l'elaboració del Pla general de política forestal; d'emissió d'informes no vinculants; de suport, en general, i d'altres d'un abast similar referides sempre als terrenys forestals de propietat privada. Totes les activitats indicades estan perfectament enquadrades en la Llei 6/1988, forestal de Catalunya, i s'ajusten als principis bàsics continguts a la Llei estatal de forests».

Per concloure, el Consell afirma: «Atenent el que queda exposat i tenint en compte la competència exclusiva en matèria forestal que es deriva de l'article 9.10 EAC, podem dir que la Generalitat deté competències per dissenyar la seva pròpia política forestal i configurar l'administració corresponent i, en concret, aquella que fa referència al sector forestal de propietat privada, en els termes establerts en el Projecte de llei que dictaminem. Aquesta opinió ve reforçada per la previsió de l'article 54 EAC, on es preveu la possibilitat de la Generalitat de constituir empreses públiques com a

mitjà d'execució de les funcions que siguin de la seva competència, la qual cosa és manifestació de la potestat autoorganitzatòria de l'article 9.1 EAC.»

Pel que fa a la possible vulneració de l'art. 149.1.13 CE, i després de recollir la concreció que d'aquest títol ha fet el Tribunal Constitucional (STC 125/1984, FJ 1; STC 152/1988, FJ 4; STC 201/1988, FJ 2; STC 76/1991, FJ 4 i STC 112/95, FJ 4), i el propi Consell Consultiu (Dictamen núm. 182, FJ II), el Dictamen afirma que «tot i que la creació d'aquest ens públic instrumental (el Centre de la Propietat Forestal)» pogués tenir una certa incidència econòmica en el panorama general de l'Estat, aquesta no tindria una entitat suficient com per habilitar una intervenció estatal en la matèria, *ex article* 149.1.13 CE. Per tant, si considerem que, en efecte, l'activitat del Centre de la Propietat Forestal pot incidir en l'àmbit de la planificació econòmica, aquesta en tot cas s'incardina en les competències pròpies de la Generalitat en virtut de l'article 12.1 EAC.

Fonament V

En aquest fonament el Dictamen s'ocupa en primer lloc de la possible vulneració de l'art. 54 de l'EAC i, sobre aquest extrem, afirma que «atesa la possibilitat per part del legislador de lliure configuració del Centre de la Propietat Forestal, respectant els límits constitucionals i estatutaris que en cap cas afecten la composició dels òrgans de govern, podem dir que, pel que fa a la composició i organització dels òrgans de govern i assessorament del Centre, el Projecte de llei no contravé l'article 54 EAC, i segueix, a més, en general, els criteris que es preveuen a la Llei 4/1985».

En un segon moment aborda, d'una banda, la constitucionalitat i estatuta-

rietat del règim d'acords i funcionament del Consell d'Administració del Centre de la Propietat Forestal, i de l'altra el règim de contractació d'aquest ens instrumental.

Pel que fa al primer problema, el Dictamen afirma el següent: «des del moment en què l'article 13 *a* del Projecte de llei el subjecta a la normativa general sobre els òrgans col·legiats de l'Administració de la Generalitat, cal assenyalar únicament que la referència a l'esmentada normativa s'ha d'entendre sens perjudici del respecte a les normes estatals bàsiques sobre aquesta matèria» i, «en conseqüència, s'ha d'interpretar que la lletra *a* de l'article 13 del Projecte de llei, quan subjecta el règim dels acords i de funcionament del Consell d'Administració del Centre a la normativa general sobre òrgans col·legiats de l'Administració de la Generalitat, ho fa sens perjudici del respecte al que estableix la normativa bàsica estatal sobre aquesta matèria i, per tant, a allò que prescriu la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener (art. 22 a 27). Respecte d'aquesta normativa bàsica cal, però, assenyalar que recentment el Tribunal Constitucional ha declarat que alguns dels preceptes que regulen l'organització i funcionament dels òrgans col·legiats (art. 23.1 i 2; 24.1, 2 i 3; 25.2 i 3 i 27.2, 3 i 5) no tenen caràcter bàsic i són inconstitucionals ja que "*basta su simple lectura para constatar que lo hacen de un modo tan detallado y exhaustivo que no deja espacio significativo suficiente para que las Comunidades Autónomas puedan desplegar las potestades de desarrollo legislativo que los respectivos Estatutos de Autonomía les otorgan*" (STC 50/1999, de 6 d'abril, FJ 6 a 8).»

Pel que fa al règim de contractació establert per l'art. 14 del projecte de llei dictaminat, es recorda en primer lloc la distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat (art. 149.1.18 CE i 10.1.21 EAC) i es palesa que «actualment la regulació bàsica d'aquest àmbit material es recull principalment en l'abans esmentada Llei de contractes de les administracions públiques tot i que aquesta, en la seva disposició final tercera, permet ampliar el caràcter de normes bàsiques a algunes de les normes de desplegament reglamentari. Sense entrar a considerar en detall quins preceptes de la LCA tenen naturalesa bàsica i són, per tant, d'aplicació general, ja que no és objecte d'estudi en aquest Dictamen, i per tal de determinar en quina mesura s'apliquen les prescripcions bàsiques d'aquesta norma a la contractació que dugui a terme el Centre de la Propietat Forestal, sí que cal examinar quin és l'àmbit subjectiu de la LCA i quins són els contractes que pot celebrar aquest Centre i que estan subjectes a la regulació bàsica estatal».

Ateses les prescripcions de l'art. 1.3 de la LCA i el fet que el Centre de la Propietat Forestal és una entitat de dret públic, que persegueix una finalitat d'interès general i que està majoritàriament finançada per fons públics, es desprèn que «aquest ens se sotmet plenament a l'aplicació de la normativa bàsica estatal sobre contractes administratius *ex* article 1.3 LCA. Per aquesta raó, hem de fer palès que l'article 14 del Projecte conté un últim incís que esmenta en especial els principis propis dels procediments de contractació en el sector públic de *publicitat i concurrència* com si excloués l'aplicació de tots els altres extrems que conté la regulació de la repetida Llei. En aquest sentit, cal assenyalar que respecte de les societats mer-

cantils amb capital majoritàriament públic, la disposició addicional sisena de la LCA preveu de forma excepcional que aquestes únicament hauran d'observar i sempre que sigui possible, els principis de contractació administrativa de *publicitat i concurrència*».

No obstant això, i pel que fa a les categories dels *contractes d'obres, serveis i subministraments*, l'article 14 del Projecte les sotmet expressament a la normativa bàsica dels contractes administratius, mentre que exclou altres categories de contractes que regula la LCA (art. 5, 7 i 9) i que, d'acord amb el que estableix l'article 1.3 d'aquesta Llei, també s'han de sotmetre imperativament al règim general de contractació del sector públic. Atès això, s'ha de dir que l'article 14 del Projecte vulnera la Llei de bases estatal sobre contractació

pública essent per aquest motiu inconstitucional. Alhora, s'ha d'indicar també que aquest precepte pot infringir el principi de seguretat jurídica de l'article 9.3 CE, ja que en l'interpretar-lo pot induir a confusió en la mesura que sembla sotmetre aquests altres contractes al règim de contractació propi de les societats mercantils, previst en l'abans esmentada disposició addicional sisena de la LCA.

Conclusions

«L'article 14 del Projecte de Llei del Centre de la Propietat Forestal vulnera l'ordre constitucional i estatutari, i la resta del seu articulat i les esmenes reservades per defensar davant del Ple s'ajusten a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.»

Dictamen núm. 214, de 20 de juliol de 1999, en relació amb el Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.

Sol·licitants:

La Mesa del Parlament, a instància de més d'una desena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari Popular.

Ponent:

Ramon M. Llevadot i Roig.

Recensió dels fonaments

Fonament I

Aquest primer fonament descriu «alguns dels trets essencials del règim jurídic actual de les federacions esportives catalanes, amb la finalitat de ressaltar les diferències que es derivarien de l'aprovació de la Proposició de llei objecte de

dictamen» (proposició de llei que té per objecte la modificació parcial de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport).

Sembla interessant ressaltar que en el segon punt d'aquest fonament el consell fa l'observació crítica següent a la tècnica redaccional de la Proposició de llei.

«Respecte a alguns apartats dels preceptes de la Llei 8/1988 afectats per la Proposició que es dictamina i perquè pot afectar la seguretat jurídica el fet que no queda clar si aquells es deroguen o continuen vigents, aquest Consell constata que la Proposició de llei modifica l'apartat 2 de l'article 26 de la Llei de l'esport i afegeix un nou apartat 3 però no especifica què succeeix amb l'apartat 2 actual.

«Així mateix, la Proposició de llei modifica l'apartat 1 de l'article 46 de la Llei de l'esport i afegeix un nou apartat 2, sense especificar què succeeix amb l'actual apartat 2 del precepte.»

Fonament II

Vistes les modificacions que es derivarien de l'aprovació de la Proposició de llei, el declarant la confronta amb la Llei estatal 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, i constata una hipotètica contradicció entre la nova redacció de l'art. 19.1 de la Llei catalana i l'art. 32 de la Llei estatal; entre la nova redacció dels articles 32, lletra r, i 19.2 de la Llei catalana i els art. 6 i 33.2 de la Llei estatal; entre el nou art. 25.3 de la Llei catalana i l'últim incís de l'article 33.2 de la Llei estatal; i finalment, també, la promoció del Comitè Olímpic de Catalunya, que preveu el nou apartat 3 de l'art. 26 de la Llei 8/1988, entraria en contradicció amb l'art. 48.5 de la Llei 10/1990 de l'Estat.

Fonament III

En aquest fonament, el Dictamen enumera les qüestions que analitzarà de la manera següent:

«1. Competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria d'esports i eventuais antinòmies entre les legislacions respectives.

«2. Legitimitat constitucional que les federacions esportives catalanes representin el respectiu esport català en els àmbits supraautonòmics.

«3. Possibilitat que les seleccions catalanes utilitzin l'himne i la bandera de Catalunya en les competicions oficials en què participin.

«4. Adequació a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'habilitació que la Proposició de llei atorga a les federacions catalanes

per a fomentar la cooperació i la coordinació amb entitats esportives dels països de llengua catalana, promovent seleccions conjuntes.

«5. Conformitat a la Constitució espanyola i a l'Estatut d'autonomia del precepte de la Proposició de llei que assenyala com a objectiu general de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC) "[...] el foment exterior (de l'esport català) i la promoció de les seleccions esportives catalanes i del Comitè Olímpic de Catalunya".

«6. Correcció constitucional i estatutària del precepte contingut a la Proposició de llei que atribueix a l'Administració esportiva de la Generalitat la possibilitat de donar suport a la participació dels esportistes catalans amb discapacitats en totes les competicions d'àmbit internacional on puguin tenir la representació de Catalunya.

«7. Obligació dels esportistes catalans d'assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes (article 25.3 de la Llei 8/1988 en la redacció que resulta de la Proposició de llei).»

Fonament IV

La distribució de competències entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya en matèria d'esport és l'objecte d'estudi d'aquest fonament. El Dictamen recorda els preceptes estatutaris (art. 9.4.29 EAC) i constitucionals (art. 149.2 CE) i també el fet que, malgrat la inexistència d'un títol competencial específic sobre la matèria, tant el mateix Consell Consultiu (dictàmens 90, 144 i 169) com el Tribunal Constitucional han reconegut competències estatals sobre l'esport (STC 67/1985, de 24 de maig; 1/1986, de 10 de gener, i 16/1996, d'1 de febrer). Finalment, el Dictamen fixa les premisses amb què s'ha d'interpretar, a parer

seu, la concurrència de competències sobre l'esport. Aquestes premisses són:

«1r. Que les eventuals contradiccions entre la legislació estatal i la catalana, no han d'ésser resoltes pel principi de jerarquia —les normes estatals no tenen un rang superior a les autonòmiques— sinó pel de la competència.

»2n. Les normes estatals sobre l'esport (llevat del que preveu la disposició addicional segona, lletra *a* de la Llei 10/1990, que fa referència a l'ensenyament) no tenen caràcter bàsic i per tant la Llei estatal no pot servir de paràmetre per a determinar la constitucionalitat de la Proposició de Llei que dictaminem en el sentit que si aquesta està legitimada per la competència autonòmica sobre esport (art. 9.29 EAC) o faria inoperant —pel que fa a Catalunya— qualsevol norma continguda en la dita Llei estatal (10/1990) que obstaculitzi l'exercici efectiu de la repetida competència autonòmica, àdhuc en la seva projecció exterior o internacional. Només en el cas que la norma autonòmica envaís la competència estatal seria inconstitucional.

»3r. Per idèntica raó, en allò que sigui de competència estatal, la legislació catalana no podrà regular allò que pertoca decidir a l'Estat per a tot el territori espanyol. Entre les matèries que corresponen a la competència de l'Estat hi ha —pel que interessa a aquest Dictamen— la relativa a la regulació de les competicions esportives d'àmbit estatal per òbvies raons de territorialitat.»

Sobre la base d'aquestes premisses el Consell afirma que les contradiccions entre l'art. 32 de la Llei estatal i l'art. 19.1 i 3 de la llei catalana segons la nova redacció que resulta de la proposició de llei dictaminada són tan sols aparents, i ho expressa de la manera següent:

«[...] l'article 32.1 de la Llei estatal, que posa com a condició a les federa-

cions esportives d'àmbit autonòmic perquè els seus membres puguin participar en competicions esportives oficials d'àmbit estatal, que les dites federacions autonòmiques s'integrin en les federacions esportives espanyoles corresponents, és una opció legislativa legítima del legislador estatal a la qual s'han d'atendre les federacions esportives catalanes.

»Per raó de l'àmbit territorial (estatal) de les dites competicions correspon a aquest legislador dictar la norma corresponent.

»Per la seva banda, l'article 19.1 de la Llei catalana de l'esport segons la nova redacció que es proposa no s'oposa a la Llei estatal, ja que és totalment legítim que no s'imposi a les federacions catalanes la integració en la federació espanyola corresponent, però, amb el benentès que, com que la norma dictaminada no pot rectificar ni suplantar la norma estatal, és lògic que les federacions esportives catalanes que no s'integrin en les federacions espanyoles s'atenguin a allò que estableix la dita norma: no podran participar en competicions esportives d'àmbit estatal.

»Per altra banda, el respecte a les normes i reglaments de les federacions esportives estatals en matèria disciplinària i competitiva quan les federacions catalanes o els seus clubs participin en les competicions oficials d'àmbit estatal està expressament reconegut en l'article 19.3 de la Llei catalana de l'esport segons la nova redacció proposada, raó per la qual no hi ha en aquest precepte cap vici d'inconstitucionalitat.

»Sense necessitat de fer cap esforç interpretatiu pot afirmar-se que l'adverbi *només* que figura en aquest apartat 3 del precepte de la Proposició de llei no modifica substancialment el sentit de l'article 19.2 de la Llei de l'esport 8/1988,

sinó que es limita a posar un especial èmfasi al que ja deia aquest precepte en la seva anterior redacció.»

Fonament V

En aquest fonament es preveu la naturalesa jurídica de les federacions esportives. Primer, recull el resultat de les discussions doctrinals entorn del tema avui ja pacífic, que permet sostenir que «les federacions esportives són associacions de segon grau de configuració legal i de naturalesa privada tot i que de vegades poden realitzar —per delegació— algunes funcions públiques». En segon lloc, cita la STC 67/1985, de 24 de maig, que va establir el caràcter fonamentalment privat de les federacions esportives (FJ 4 B) i, finalment, afirma que «la tendència a la publicació de les activitats esportives és clara i és lògica conseqüència de la gran incidència que l'esport, sobretot en el seu àmbit competitiu, té en àmplies capes socials. Però aquest Consell entén que aquest exercici de funcions públiques o administratives —delegables— no és substancial a les federacions esportives ni espanyoles ni autonòmiques (en el nostre cas catalanes) ja que seria perfectament legítim —i per suposat constitucional— un sistema organitzatiu en el qual la intervenció dels poders públics (llevat de l'obligació de foment que dimana de l'article 43.3 CE i que per tant és ineludible tant per l'Estat com per les comunitats autònomes) fos inexistent o, si més no, mínima, i en el qual quedarien subratllats els aspectes festius de l'esport —espectacle— amb total desconexió amb altres aspectes més pròpiament relacionats amb la política o amb l'Administració».

La doctrina més autoritzada entén, i aquest Consell ho constata també així,

que el Tribunal Constitucional no ha dit mai de forma genèrica que les federacions esportives tenen atribuïdes per llei funcions públiques, el que ha dit —en referència a la Sentència del Tribunal Constitucional 67/1985, de 24 de maig— és que la Llei 13/1980 (l'anterior Llei estatal de l'esport) li atribuïa funcions públiques, la qual cosa és ben diferent. «[...] El cert és que pel que fa a les federacions esportives catalanes hi ha dues diferències d'una certa consideració amb les *federaciones deportivas españolas* regulades pels articles 30 a 40 de la Llei de 15 d'octubre de 1990 tot i les coincidències que també existeixen: l'article 17 de la Llei catalana de l'esport, de 7 d'abril de 1988, destaca el caràcter essencialment privat de les federacions esportives» mentre que «l'article 30 de la Llei estatal de l'esport, de 15 d'octubre de 1990, després de definir també les federacions esportives espanyoles com a entitats privades (sense afegir-hi les notes "d'interès públic i social") amb personalitat jurídica pròpia i l'àmbit de les quals s'estén a tot el territori de l'Estat, afegeix, com hem dit abans, que aquestes federacions "[...] *ejercen, por delegación, funciones públicas de carácter administrativo*".

Com s'ha vist, aquesta nota d'exercir per delegació «funcions públiques» no apareix en la definició de les federacions esportives catalanes, de les quals es remarca el caràcter «d'entitats privades d'interès públic i social». [...] «Si ens atenem, doncs, a la literalitat de la Llei estatal (33.2), les federacions espanyoles representen Espanya en les competicions esportives internacionals. En canvi si ens atenem a la literalitat de la Proposició de llei que dictaminem (art. 2), la representativitat de les federacions esportives catalanes és ben diferent: no representen Catalunya —com a naciona-

litat històrica— sinó "el respectiu esport federat català".»

Per tant, en aquest punt, entre la normativa estatal i l'autonòmica no hi ha una contradicció insuperable: la normativa estatal atribueix a les federacions esportives espanyoles la representació de l'Estat en el seu conjunt, mentre que la normativa autonòmica atribueix a les federacions catalanes la representació de l'esport federat català. Aquesta darrera representació en la seva projecció internacional no qüestiona la representació més general també en l'àmbit internacional, reconeguda per la Llei 10/1990 a les federacions d'àmbit estatal.

Fonament VI

El fonament sisè es dedica a l'anàlisi de la competència estatal sobre «relacions internacionals» (art. 149.1.3 CE) i recorda l'evolució que sobre aquesta qüestió ha sofert la doctrina del Tribunal Constitucional i que va des d'un concepte ampli de l'expressió «relacions internacionals» (STC 154/1985 i 137/189) a un de més acotat i definit (STC 153/1989, 17/1991 i 165/1994). El Consell reproduïx i sintetitza els principals pronunciaments de la STC 165/1994, de 26 de maig, i tot seguit afirma:

«[...] A la llum d'aquesta doctrina és fàcil concloure que la projecció exterior de l'esport federat català a través de les federacions esportives catalanes, segons la Proposició de llei que examinem (nova redacció de l'article 19.2 de la Llei de l'esport de 1988) en els àmbits internacionals, no hauria de plantejar problemes competencials perquè hauran d'aplicar —art. 19.3— les normes i reglaments de les federacions esportives internacionals i sobretot:

»A) Perquè les federacions esportives catalanes són persones jurídiques priva-

des —tal com hem vist— i no "subjectes internacionals"».

»B) Perquè l'organització de les competicions esportives internacionals l'efectuen generalment ens privats i estan regides pel Dret privat i no pel Dret internacional.

»C) Perquè les relacions sorgides d'aquestes activitats no creen obligacions de caire internacional.»

No hi ha, doncs, termes hàbils per qualificar les relacions nascudes de la intervenció de les federacions esportives catalanes en les eventuais competicions internacionals en què puguin participar, de «relacions internacionals» i com a tals només regulables o atribuïbles a la legislació estatal *ex* article 149.1.3 CE.

Hi ha, però, un punt que s'ha de destacar: és cert que la projecció exterior de l'esport català entra dins de la competència de la Generalitat *ex* article 9.29 EAC, però com ja hem apuntat abans, l'exercici d'aquesta competència no ha de pertorbar o comprometre la política exterior d'Espanya que correspon al Govern de l'Estat, perquè segons indica la Sentència 165/1994, de 26 de maig «[...] *dentro de esa competencia exclusiva estatal —art. 149.1.3— se sitúa la posibilidad de establecer medidas que regulen o coordinen las actividades de proyección externa de las comunidades autónomas, para evitar o remediar eventuales perjuicios sobre la dirección y puesta en ejecución de la política exterior que, en exclusiva, corresponde a los autoridades estatales*» (FJ 6).

Aquest Consell entén que aquestes mesures preventives han de ser puntuals i justificades, ja que no seria assumible una presumpció genèrica i a priori de l'incompliment de la política exterior d'Espanya per part de la projecció exterior de l'esport feta a través d'una federació esportiva catalana.

Admesa constitucionalment la possibilitat de la «projecció exterior» de la competència autonòmica sobre esports no seria invocable tampoc la limitació autonòmica de la territorialitat (art. 25.2 EAC) perquè la jurisprudència constitucional, des de la Sentència 37/1981, de 16 de novembre de 1981, sobre els centres de contractació de càrregues del País Basc, seguida per d'altres relatives als efectes de determinats actes de cooperatives i caixes d'estalvis (STC 72/1983, de 29 de juliol; 44/1984, de 27 de març; 165/1985, de 5 de desembre; 48/1988, de 22 de març, entre d'altres), ha suavitzat aquest límit en admetre que certs actes realitzats en l'exercici d'una competència autonòmica poden produir efectes fora de l'àmbit de la comunitat autònoma corresponent.

Fonament VII

En aquest fonament el Dictamen qüestiona l'adequació constitucional i estatutària de l'art. 25.4 de la Llei 8/1988, en la redacció proposada per la Proposició de llei (ús de l'himne i la bandera de Catalunya per part de les seleccions catalanes en les competicions oficials en què participin).

En primer lloc es destaca que ni la Constitució espanyola ni l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ni el Reial decret 1560/1997, de 10 d'octubre, que estableix les normes reguladores de l'himne d'Espanya, ni la Llei catalana 1/1993, de 25 de febrer, de l'himne nacional de Catalunya, ni la Llei estatal 39/1981, de 28 d'octubre, que regula el «*uso de la bandera de España y la de otras banderas y enseñas*», regulen explícitament qui pot utilitzar les banderes i els himnes espanyol i català. Davant d'això, el Consell afirma que malgrat el que hom podria deduir

d'aquest fet, en una «primera impressió», la seva utilització no és privativa dels actes oficials o dels poders públics, «així es dedueix, en uns casos indirectament, de les normes legals o reglamentàries en vigor i, en d'altres, de la regulació explícita que es troba en algunes normes tant estatals com autonòmiques que permeten extreure una doctrina general. [...] Arreu d'Espanya la utilització de la bandera —i, per extensió, de l'himne corresponent— no és una qüestió exclusiva dels actes oficials sinó també d'actes festius, esportius i culturals desenvolupats per persones o entitats privades (i, com hem vist, les federacions esportives catalanes ho són) àdhuc, algunes vegades, amb finalitats mercantils. [...] Doncs bé, si a Catalunya l'ús de la bandera i de l'himne nacional català no són monopoli dels actes oficials o d'aquells en què hi participi un ens públic, ja que cap norma ni constitucional ni estatutària no ho disposa, ni cap llei estatal aplicable a Catalunya ho estableix així, és lògic concloure la legitimitat constitucional de la norma en qüestió que la Generalitat pot dictar, ja sigui en ús de la seva competència exclusiva sobre esport (art. 9.29 EAC), sobre cultura (art. 9.4 EAC) o sobre espectacles (art. 9.31 EAC). Cadascun d'aquests títols competencials podrien donar, aïlladament, cobertura constitucional al precepte a què es refereix aquest apartat.

»Per acabar aquest apartat remarquem que la possibilitat —no l'obligació— que les federacions esportives catalanes puguin utilitzar l'himne i la bandera de Catalunya en les competicions oficials en què participin s'ha d'entendre sens perjudici d'allò que disposin les normes protocol·làries que, en cada cas, siguin d'aplicació en funció de la representació oficial que tinguin les persones o autoritats que assisteixin a l'acte esportiu.»

Fonament VIII

Aquest fonament es dedica a l'anàlisi de l'adequació constitucional i estatutària de la regulació feta per la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes en relació amb el Comitè Olímpic de Catalunya.

En relació amb aquest tema el Dictamen manté que «Si la "projecció exterior" de l'esport és una emanació legítima de la competència autonòmica sobre aquesta matèria, tal com hem vist, resulten ajustats a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia els objectius que l'article 4 de la Proposició dictaminada (que modifica l'apartat 2 de l'article 26 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril) assigna a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC) entre els quals s'inclou [...] el desenvolupament de l'esport català per al seu foment exterior i la promoció de l'activitat de les seleccions esportives catalanes i del Comitè Olímpic de Catalunya».

Així mateix, considera que el fet que la Llei estatal de l'esport reservi al Comitè Olímpic Espanyol la representació exclusiva d'Espanya davant del Comitè Internacional Olímpic és tant sols un obstacle aparent per a l'existència del Comitè Olímpic de Catalunya, i això perquè «[...] tant el Comitè Internacional Olímpic (CIO) (que és una associació no governamental suïssa, sotmesa a la Llei suïssa reconeguda pel Decret federal suís de 17 de setembre de 1961) com les federacions esportives internacionals, com el Comitè Olímpic Espanyol no són subjectes de Dret internacional sinó ens de naturalesa privada, el precepte a dalt indicat de la Llei estatal, —que no ha estat qüestionat davant el Tribunal Constitucional— no pot trobar la seva habilitació en la competència exclusiva estatal sobre "relacions inter-

nacionals" perquè les relacions entre el Comitè Olímpic Espanyol i el Comitè Internacional Olímpic no estan regides pel "Dret internacional" en no ser-ho els subjectes que intervenen en les dites relacions. Tampoc el dit precepte de la Llei estatal pot excloure les activitats de promoció a què fa referència el precepte que dictaminem.»

La possibilitat que el Comitè Olímpic de Catalunya, que té la naturalesa d'una associació privada, pugui tenir major o menor efectivitat no depèn, doncs, de la norma estatal abans esmentada, sinó del fet que es compleixin determinats requisits i que l'accepti el Comitè Internacional Olímpic.

Ara per ara aquesta possibilitat és, certament, difícil, atesa la modificació de la norma 34 de la Carta Olímpica en la sessió núm. 105 del CIO celebrada a Atlanta el 18 de juliol de 1996 (transcripció de la versió castellana): «[...] País y nombre de un CON (Comitè Olímpic Nacional).

»1. *En la Carta Olímpica, la expresión "país" significa un estado independiente reconocido por la comunidad internacional.*

»2. *La denominación de un CON debe corresponder a los límites territoriales y a la tradición de su país y debe ser aprobada por el CIO.*» Tanmateix, «[...] les dificultats per assolir un objectiu, àdhuc la impossibilitat d'aconseguir-ho en un moment determinat, pot incidir en l'eficàcia de la norma, no en la seva constitucionalitat màxim si la funció assignada a la UFEC, en la Proposició de llei que dictaminem, és de "promoció" i la promoció mira sempre al futur. [...] Per la mateixa raó s'ajusta a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya el número 3 de l'article 26 de la Llei 8/1988, en la nova redacció continguda en la Proposició que dictaminem, atès

que els apartats *a)*, *b)*, *c)* i *f)* no plantegen qüestions de constitucionalitat i els apartats *d)* i *e)* troben la seva adequació a la Constitució i a l'Estatut d'acord amb el principi abans exposat que els actes de "projecció exterior" de l'esport són inherents a la competència autonòmica sobre la matèria i, a més, aquests apartats de l'article que examinem ni explícitament ni implícitament disposen res que sigui contrari a la competència exclusiva de l'Estat sobre "relacions internacionals" (art. 149.1.3 CE).»

Fonament IX

En aquest fonament el Consell manté «[...] La correcció constitucional i estatutària de l'apartat 5 de l'article 25 de la Llei 8/1988 en la seva projectada nova redacció segons la qual les federacions catalanes, sempre que ho permetin les respectives reglamentacions competitives, han de fomentar [...] la cooperació i la coordinació amb les entitats esportives de països de llengua catalana» i si escau «promoure seleccions conjuntes». Es basa també en el caràcter essencialment privat de les dites federacions esportives.

Fonament X

Sobre la base del que ha dit sobre la «projecció exterior» de l'exercici de la competència autonòmica i del fet que el «foment» (igual a suport) és una manifestació de la competència executiva que en matèria d'esports correspon a la Generalitat de Catalunya, el Consell troba plenament constitucional allò que preveu l'art. 46.2 de la Llei de l'esport segons la redacció donada per la Proposició de llei que dictamina. Tanmateix, puntualitza que «[...] La finalitat del precepte és subvencionar els esportistes discapacitats per part de l'Administració

de la Generalitat quan actuiïn com a tals esportistes federats catalans. Per tant, s'ha d'entendre que la referència que es fa en el precepte a Catalunya ho és a l'esport català, d'acord amb el que estableixen els articles 2 i 4 de la Proposició de llei, no a Catalunya com a comunitat històrica o com a comunitat autònoma. [...] Si s'interpreta el precepte d'aquesta forma, s'ajusta a l'ordre constitucional».

Fonament XI

En opinió del Consell, el darrer incís de l'apartat 3 de l'article 25 de la Llei 8/1988, tal com resultaria de la Proposició de llei, pel fet que obliga els esportistes a assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes, planteja seriosos dubtes de constitucionalitat, i a més a més és de difícil compliment en el cas de competicions internacionals on concorrin federacions esportives espanyoles, ja que l'article 47 de la Llei estatal de l'esport imposa la mateixa obligació. «[...] En realitat, la causa de la contradicció rau, al nostre judici, en l'error en el qual incideixen tant la llei estatal com la catalana en relació amb la naturalesa de l'esport, és a dir, si la seva pràctica, en qualsevol de les seves modalitats, és una obligació o és un dret. En uns altres moments històrics i en règims polítics diferents l'esport podria concebre's com una obligació que els ciutadans tenien envers el seu Estat, però en l'estat social i democràtic de Dret que consagra la nostra Constitució l'esport és, al nostre judici, un dret del ciutadà que els poders públics tenen el deure de fomentar (art. 43.3 CE).» (També ho diuen l'exposició de motius i l'article 1 de la Llei 10/1990, de l'Estat; l'exposició de motius i l'article 2 de la Llei 8/1988, del Parlament de Catalunya; el Principi núm 8 de la Carta olímpica; la Recomanació

núm. 1292/13, de 24 de setembre de 1992, del Comitè de Ministres del Consell d'Europa sobre la Carta europea de l'esport...).

«[...] Atès doncs el caràcter de "dret" i no de "deure" de l'esport, l'obligació imposada imperativament als esportistes catalans d'assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes pot estar viciada d'inconstitucionalitat (com també ho podria estar l'obligació establerta en l'article 47.1 de la Llei estatal sobre el qual, però, aquest Consell no es pronuncia formalment ja que no és aquest l'objecte del seu dictamen), atès que és contrària a l'article 1 de la Constitució espanyola, que "propugna com a valor superior del seu ordenament jurídic la llibertat"; a l'article 9.2 CE, que obliga els poders públics a promoure la llibertat efectiva i real dels ciutadans; a l'article 16.1 CE, que obliga a garantir la llibertat ideològica; a l'article 17.1 CE, que consagra el dret a la llibertat i a la seguretat; a l'article 18.1 CE, que garanteix el dret a la intimitat personal i a l'article 35.1 CE, que garanteix la lliure elecció de la profes-

sió o ofici, així com a la promoció a través del treball.»

Fonament XII

En aquest fonament el Consell declara la plena constitucionalitat i estatutarietat de les normes reservades per defensar en el Ple.

Conclusions

«1. És inconstitucional l'article 3 de la Proposició de llei pel que fa a l'apartat 3 que s'afegeix a l'article 25 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, de l'esport en l'incís final: "[...] els quals, provistos de la llicència corresponent, lliurada per la respectiva federació catalana, tenen l'obligació d'assistir a les convocatòries de les seleccions catalanes."

«2. L'article 46.2 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, en la redacció que li dona l'article 5 de la Proposició de llei, és constitucional si s'interpreta d'acord amb l'exposat en el fonament jurídic X del Dictamen.

«3. La resta dels articles examinats, així com les esmenes presentades per defensar en el Ple, són constitucionals.»

Dictàmens emesos a petició del Govern de la Generalitat de Catalunya durant l'any 1999.

Dictamen núm. 211, de 18 de febrer de 1999, sobre la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.

Dictamen núm. 212, d'1 de juny de 1999, en relació amb el Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal.

Dictamen núm. 213, de 18 de maig de 1999, en relació amb l'article 10 del Reial decret llei 6/1999, de 16 d'abril, de mesures urgents de liberalització i increment de la competència.

Dictamen núm. 214, de 20 de juliol de 1999, en relació amb el Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de suport a les seleccions catalanes.